

קִיבוּצְנִיקִית
 שרל'ה שרון ב' גיל 16 בקיבוץ. בתמונה למטה: היא מנגנת בשעת שיעור.

לפרוט על פסנתר עד יום גיוסה לצה"ל. אחר כך למדה במדרשה למורים למוסיקה בתל-אביב.

"האמת היא שלא סיימתי את השירות הצבאי" היא מגלה. "זו היתה תקופה איומה בחיי. הציבו אותי בבסיס במרכז הארץ, וכל שעשיתי שם היו תורנויות במיטבח, בגינה, ובנקיון ובשמירות. אחר כך חודשים הרגשתי שאני הולכת להשרת. זה מה שאני, עם כל ההכשרה שלי, מסוגלת לעשות או לתרום לצה"ל בשעה שכל החברים שלי נלחמים בקו?"

שרל'ה החלה את שירותה הצבאי לפני מלחמת ששת-הימים. התיסכול העמוק על אי-מיצוי כישוריה החזיר אותה אל הקיבוץ. עם החלטה נחושה: להתחתן מייד!

"אז כבר הייתי אחרי שלוש שנים

אל הנתיבת שירה בציבור הגיעה שרל'ה לגמרי במקרה. בחגיגות ה-30 למדינה התאספו כל ילדי האיזור בבניין המועצה האזורית בצמח, כדי להשתתף במופע ילדים. השחקנים איחרו ורכיזה-תרבות האייזורי האיץ בשרל'ה שתעלה על הבמה ותנחם שירה בציבור עד שיבואו השחקנים.

"היענות הילדים היתה מדהימה" מתארת שרל'ה את אותו מופע. "הם שרו בהתלהבות עצומה, שהציתה רעיון בראשן של רכיזה-תרבות — לארגן ערבי שירה בציבור לכל אנשי האיזור. החלטנו להתייחס לדבר ברצינות וגייסנו את עמוס פורת מכנרת, להכנת שירונים מפוארים לקראת כל מיפגש."

בתחילה הגיעו אל המיפגשים רק קומץ

בקיבוץ שרל'ה משתתפת בכל אירוע. לרוב היא הופכת מרכז המסיבה, מעידים החברים.

קטן, אך שמו של החוג ושמה של שרל'ה הלכו לפנייהם. והיום, זמן קצר אחרי שצץ הרעיון והחלה הפעולה, כבר מונה החוג יותר מאלף חברים. הם מגיעים למיפגשים בקביעות.

"ניגונים" לאמא

לרל'ה נולדה אל תוך השירה בציבור. מדי ערב-בית או שבת מתכנסת המישפחה בחדר ההורים. אך כשמדברים על המישפחה של שרל'ה מתכוונים לחצי קיבוץ — אחים ואחיות, גיסים וגיסות וכל שאר הצאצאים פוצחים בשירה הנמשכת אל תוך הלילה. גם אחרי מותה של האם ממישיכה המישפחה במי סורת.

מות האם דחה את הקלטת התוכנית השניה לטלוויזיה. שרל'ה הסכימה להשתתף בתוכנית בתנאי אחד: שהשיר אותו הקריאה לאמא על ערש-דווי. ניגונים, יוקי רא על ידה בתוכנית החדשה. אנשי צוות ההפקה נענו לבקשתה ובתוכנית אכן קוראת שרל'ה את השיר, אך אינה מסבירה את הקשר המיוחד שלה לניגונים.

הדרך שבה הנחתה שרל'ה שרון את התוכנית היתה שונה לחלוטין מהדרך בה נהגו להנחות ערבי-שירה בעבר. היא לא הקדימה הסברים מסורבלים לשירים, כי אם ניהלה את התוכנית בפשטות וברוח החיים האופיינית לה. "אילו ידעתי את שיודעים כל איתם מנחים, הייתי תורמת לציבור את הידע, ומנחה את ערבי השירה באותה דרך" אומרת שרל'ה. אך תגובת הציבור מעידה שאישיותה הספונטאנית ומלאת החיים עדיפה על פני ההסברים וההקדמות.

"הקהל פשוט רוצה לשיר ולשמוע שירים", אומר חיים מלובן, המפיק של התוכנית, "וכך בנינו את תוכניתנו האחרונה עם שרל'ה."

בערב המלחמה" נזכרת שרל'ה, "והיא היתה די עגומה. רוב החברים היו כבר מגויסים. ערכנו חופה צנועה, על הדשא בקיבוץ. בסך הכל החתונה היתה עצור בה — החברים נלחמו ואנחנו התחתנו."

אחרי המלחמה החלה שרל'ה לעבוד בקיבוץ, כמו שאר החברות. "היה לי קשה להתנתק מן המוסיקה" היא מספרת. "וביקשתי לצאת ללימודים בעיר. הקיבוץ אישר לי לצאת ללמוד, מבלי שערבתי את התהליך הממושך — לתרום כמה שנות-עבודה ולחכות לתורי. ועל כך אני חייבת לקיבוץ הרבה."

כאשר סיימה את הלימודים הפכה מורה למוסיקה בקיבוץ. היא מורה לריתמיקה לילדים הצעירים, דרמה יוצרת לנוער, ומוסיקה למבוגרים.

חברות עם יענקל'ה, וידעתי שנתחתן. אז למה שלא נעשה זאת מייד?"

ריתמיקה ומוסיקה

ליענקל'ה החל לחזור אחרי שרל'ה בהיותה בת 15. "זו היתה תקופה מצ'חיקה", היא מספרת. "הייתי עוד ילדונת ויענקל'ה היה כבר בן 25. כל המשק היה עסוק ברכילות על הקטנה שמשרכת דרכיה. גייסנו למנוע זאת. היינו מת'הלכים כל אחד על מדרכה אחרת, ונפגשים רק בסיבובים. אך דבר לא עזר." אחרי שלוש שנות חברות ערכו שול'חנות והעמידו חופה. "החתונה נערכה

חיתונה שרל'ה ויענקל'ה ביום חתונתם, שנתם שנערכה בצל מלחמת-ששת-הימים, כשרוב החברים מגויסים.